

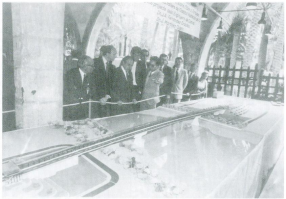
L'Escola del Treball i els seus homes

Per JOSE M.ª GASULLA I VALLEDPÉREZ

Ello hagué fita en més d'una ocasió i m'agrada repetir-ho, que els 84 anys d'hàbita del nostre Centre, són 84 anys d'hàbita a la vila de Terrassa.

El Centre des de la seva fundació ha tingut diverses denominacions: Escola del Treball, Escola de Instrucció Industrial, Centre Nacional de Formació Professional, Institut Politécnic, d'acord amb la legislació vigent que en cada època ha regulat el funcionament d'aquests. No obstant hi ha una denominació que ha perdurat i que dubto desapareixerà: el nostre Centre és "L'Escola del Treball" com molta gent solia dir la sequestrada anomenant afectuosament. A mi particularment no em desagrada aquesta perniciosa denominació "L'Escola del Treball" a menys de correure, perquè a part del valor històric que conté (molta poca centres de Formació Professional actuals, poden vanar-se de ferir la veu que representa haver estat alguna Escola del Treball), crec que aquesta denominació entronca amb la veritable essència de la nostra d'èsser dels nostres Centres. Potser es dubtarà que en tota institució, els que realment creixen la seva història i són l'ànima d'aquesta són els seus homes.

Sóc conscient dels riscos que porta clarificar només en un escrit limitat com aquest, i que

Reunió del meu pare, recolzant als talers de Terrassa, que fins avui no s'hi ha en la panxa fins "Els 84", en el moment de ser celebrat pel President de la Generalitat.

Inevitablement alguns conllo cometre. No obstant, no resistiré la tentació de recordar part dels noms que han fet història en la nostra "Escola del Treball".

En 1929, tres homes inicien la nostra història, quedant de nosaltres gràcies en l'eterna d'or: En JOAQUIM BAI I NOLLA, Alcalde de la Ciutat i primer President del Patronat que va regir el Centre; En IGNACI RIERA, Port Industrial; i En AGUSTI BARLETT, Arquitecte.

La direcció del Centre ha estat successivament desenvolupada des de la seva fundació per En IGNACI RIERA, Port Industrial; En RAFAEL CASILLAS, Enginyer Industrial; En AGUSTI BARLETT i GALDAR, Arquitecte; En MANUEL CASTELLÀ i GORDAY, Enginyer Químic; En JOSEP Mª NALLAFRE i ROLANDAS, Port Industrial; i En JOSEP Mª HOMERES I LLEPP, Port Industrial. Amb la perspectiva que dona el temps, crec que tots ells deixaren una senyal indeleble, malgrat la desaparició d'utill i circumstàncies que entre ells es donaren.

Altres noms que ocuparen càrrecs directius o funcions importants i que són recordats amb molta estima, podrien citar a En ANDRÉS CREMA i COMA, En RAMON MONTAGUT I DALMAI, En GUILLERME MENÉNDEZ I VALDEZ, En ROBERT ESCODA I VALLEDPÉREZ, En ELMIRIO CASPII I ORTÍ, En MANUEL SALVATELLA I GARCIA, En ALAN EXCER, i VINO, En JOSEP BERNI I LÓPEZ, En FRANCISCO BAS I ESPUNY, En MARIANO LLEIXA, En SALVADOR BORRERO I LÓPEZ, etc.

Entre el personal no docent destacarem la figura del Conseller En ANTONIO MALLA I VIVER.

Més complexa fins la tasca de prebendeu minime a tota els Professors i Mestres de Taller que durant aquest mig segle han desenvolupat la docència en les nostres aules

i tallers. Impossibilitat fer-ho de forma escurçada. Valga a citar en la seva representació a un dels Mestres de Taller que més anys han estat en la història de la nostra Escola: En MANUEL OLLE I CASTELLÀ, "Jo no sé de llegir", com estimadament el cridava molta gent.

Mundo Ollé, era un home de curiosos contrastes. Extraordinàriament senzill, afable, per una part, però amb una personalitat molt acurada capaç de modelar amb una sola paraula una qualsevol discussió o controvèrsia. Alegre, bromista, que era home de broma i sentia l'obligació a l'hora del treball. Mundo Ollé en la part professional era un gran mecànic amb profunda experiència pràctica, sabia tota els trucs del seu ofici. Donava totes les parts de la seva producció, solament potser en l'opacitat de les seves. Mundo Ollé, va viure intensament l'ambient de l'Escola, durant molts anys, Ollé durant aquest temps, crec que fins avui no l'interès de poder recopilar. En octubre de 1967 quan va entrar de professor a l'Escola, Mundo Ollé, era un dels professors més veterans i amb més sòlida del Centre. Malgrat la gran diferència de edat que ens separava (més de 40 anys) vam fer un gran amistat que ha contribuït sense cap dubte a la circumstància de ser vell de "nostalgia", i així els fins de autors que ens trobarem en els plaques parades de "Sant Josep de la Muntanya" inevitablement evocarem plaques de l'Escola.

En 1970, al complir l'edat reglamentària li arribà la jubilació forçada. Malgrat això, Mundo Ollé va continuar sent un assaí de l'Escola, ja que aquesta era part essencial de la seva vida. Ja jubilat li agafava vent al taller d'electricitat, en existia un petit torn, que no es utilitzava amb excessiva freqüència i per tant el que Mundo Ollé "pràcticament", no existia cap càrrec en la nostra normal del taller. Allí li agafava agafar tasca de fusta d'obrir i treballar-hi, en ocasions minuts el tasca de fusta adoptava la forma de copa, de gerra, etc., durant els últims anys dels autors que se li anaven que eren obligats per part del "Mestre". Quan això passava, els altres professors que eren aquests moments al taller, permetien per un moment que els alumnes deixessin el seu treball habitual s'interrompia al voltant del vell Mestre, doncs els beneficiava en moltes, els alumnes presencials una exhibició magistral de com es treballa en torn, i

per part d'En Mundo Ollé, veiem que se li fugien anys de soltes, que se representava polidament en aquella moment en que novament se trobava obligat de prova almenys.

En desembre de 1970, una Comissió de Professors estaven preparant els actes per celebrar el Cinquantenari de l'Escola. Anem a veure un programa i vam considerar que hauria d'incidir una exposició amb Mundo Ollé. Fins llavors, solien que estem malats. El dia 27 de desembre, amb un esquema de guàrd del qual podia ser l'entrevista me'n vaig a veure a la seva casa de la vila. Vaig entrar a l'habitació on estava en un dels seus menjadors, molt bonic i amb diferents per portar, vaig començar a que no era el moment adequat per l'entrevista.

Altres d'acomodar-se va retirar la seva llit de cotxes i moltes coses de la història de l'Escola. Al dia següent la notícia de la seva mort ens sorprenia a tots. El programa del cinquantenari es va quedar sense entrevista.

Al cercar la figura del Mestre de Taller, En MANUEL OLLE CASTELLÀ, he pres la meua l'entrevista a tota els Professors i Mestres de Taller que durant aquest mig segle d'hàbita de l'Escola han estat el taller del seu i taler a l'hora de les seves joies i tenecem que han passat per les nostres aules i tallers.

Per poder veure sobre a la Comissió de Festa de l'Escola i l'Escola l'entrevista. Més pàgines del programa Cinc, per resumir aquesta nostra veu i l'administració de la història del nostre Institut Politécnic, que té com a objectiu, també de la història de la nostra història de l'Escola.

